

Συνάντηση και συμπόρευση - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ

[π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Πρωτεύοντα ρόλο και ισάξιο έργο με αυτό των δώδεκα αποστόλων επιτέλεσε και **ο άγιος Λουκάς ο ιατρός** (18 Οκτ.), αφού αναδείχθηκε απόστολος και αυτός, από την ευρύτερη ομάδα των εβδομήκοντα αποστόλων, αλλά και **ευαγγελιστής**.

Όπως διαβεβαιώνει ο ίδιος για τον εαυτό του, ανήκε σε αυτούς που παρακολούθησαν «άνωθεν πάσιν ακριβώς», ήταν δηλαδή και αυτός **αυτόπτης και αυτήκοος μάρτυρας** για όσα είπε και έπραξε ο Ιησούς κατά την τριετή δημόσια δράση του, από τη βάπτισή του στον Ιορδάνη μέχρι την Ανάληψή του στο όρος των Ελαιών, «από του βαπτίσματος Ιωάννου έως της ημέρας ης ανελήφθη αφ' ημών». Ιδιαίτερα η μαθητεία του αυτή τον ανέδειξε ένθερμο «μάρτυρα της αναστάσεως αυτού»,

συναποφέροντας και ως πολύτιμο καρπό τα δύο ιερά και με τρόπο υποδειγματικό γραμμένα θεόπνευστα κείμενά του, το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο και τις Πράξεις των Αποστόλων (Λουκ. **1**, 1. Πράξ. **1**, 22).

Αλλά και ο Χριστός επιβράβευσε τη συνέπεια του αποστολικού φρονήματος του Λουκά κατά τρόπο μοναδικό. Του φανερώθηκε αναστημένος κατά **την πρώτη μέρα** της Αναστάσεως, πριν ακόμα φανερωθεί στον στενό κύκλο των ένδεκα μαθητών του. Αυτό έγινε κατά τη γνωστή εκείνη πορεία του Λουκά και του Κλεόπα προς **Εμμαούς**, ένα χωριό που απείχε από την Ιερουσαλήμ «σταδίους εξήκοντα», κοντά 11 χιλιόμετρα.

Οι δυο μαθητές πορεύονταν σκυθρωποί, καταστενοχωρημένοι. Μιλούσαν για τα τελευταία γεγονότα που τους είχαν συγκλονίσει, με αποκορύφωμα τον σταυρικό θάνατο του Χριστού. Αυτοί περίμεναν ότι ο Ιησούς, ως Μεσσίας, θα έσωζε το έθνος τους από τη δουλεία των Ρωμαίων. Εκεί που είχαν αναπτρωθεί οι ελπίδες τους για μια ένδοξη αποκατάσταση του Ισραήλ, όλα χάθηκαν σε μια στιγμή, οριστικά, ανεπιστρεπτί, αμετάκλητα. Μια βαθειά απογοήτευση γέμισε τις ψυχές τους. Βρέθηκαν μόνοι, αδύναμοι, πολύ χειρότερα από πριν, με μια ισχυρή αίσθηση θεοεγκατάλειψης να πλημμυρίζει το είναι τους.

Τότε ο Χριστός βρέθηκε απρόσμενος συνοδοιπόρος δίπλα τους. «Εγγίσας συνεπορεύετο αυτοίς». «Εν ετέρα μορφή», παραλλαγμένος, για να μην τον αναγνωρίσουν. Τους έδωσε να καταλάβουν ότι η Βασιλεία του «ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου». Άνοιξε τον νου τους για να κατανοούν το πνεύμα των Γραφών και των προφητειών, «πάντα τα περί αυτού γεγραμμένα». Και τελικά πήρε την κανονική του μορφή μπροστά τους, αναστημένος, ολοζώντανος (Λουκ. **24**, 13-35. Μάρκ. **16**, 12. Ιω. **18**, 36. Πράξ. **13**, 29).

Η συνάντηση αυτή έκανε τον Λουκά φλογερό κήρυκα της Αναστάσεως. Στο εξής η ζωή του υπήρξε μια σταθερή διαρκής συμπόρευση με τον αναστημένο Χριστό. Αφιερώθηκε εξ ολοκλήρου στο να μαρτυρεί, έργω, λόγω και γραφή, το ανερμήνευτο, υπέρλογο γεγονός της Αναστάσεως.

Και εκεί που οι δυσκολίες, οι διωγμοί ή το δέλεαρ των κοσμικών απολαύσεων λύγισαν πολλούς, ο απόστολος Λουκάς παρέμεινε ακλόνητος. Έγινε διά βίου πιστός ακόλουθος, αγαπητός και άριστος συνεργάτης του μεγάλου αποστόλου Παύλου. Ο ίδιος ο Παύλος δίδει μαρτυρία γι' αυτόν, λέγοντας ότι άλλοι βοηθοί του τον εγκατέλειψαν, ο Λουκάς όμως τον συνόδευε πιστά. «Δημάς με εγκατέλειπεν αγαπήσας τον νυν αιώνα..., Λουκάς εστι μόνος μετ' εμού» (Β' Τιμ. **4**, 10-11).

Η συνάντηση με τον Χριστό αλλοιώνει τον άνθρωπο. Κάνει τον αδύναμο ισχυρό, τον φοβισμένο παντοδύναμο λέοντα. Ενώ πρώτα ο άνθρωπος έτρεμε τον θάνατο, τώρα ο θάνατος τρέμει τον άνθρωπο.

Όχι τον κάθε άνθρωπο. Αλλά μόνο αυτόν που βαστάζει τον Σταυρό του Χριστού, όπως οι απόστολοι.

Και συμπορεύεται σε όλα με τον Αναστάντα Χριστό. Όπως ο άγιος Λουκάς.

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!